

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **E. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2012, čj. OAM-196/ZA-ZA06-ZA06-2012, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2012, čj. 56 Az 11/2012 - 7,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 7. 2012, čj. OAM-196/ZA-ZA06-ZA06-2012, zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) z důvodu nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobce při své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji odmítl usnesením ze dne 6. 8. 2012, čj. 56 Az 11/2012 - 7.

[3] Krajský soud konstatoval, že žaloba trpěla vadami, neboť ji žalobce nepodepsal a neuvedl žádné žalobní body, z nichž by vyplývalo, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné. Soud z evidence vedené

žalovaným zjistil, že žalobce převzal napadené správní rozhodnutí dne 16. 7. 2012. Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že dle § 71 odst. 2, věty třetí s. ř. s. lze žalobu rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, měl žalobce možnost doplnit žalobu o žalobní body pouze do 31. 7. 2012. V žalobě, kterou žalobce sice podal k poštovní přepravě ve lhůtě k jejímu podání (rovněž 31. 7. 2012), však žádné žalobní body neuvedl.

[4] Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, čj. 7 As 15/2010 – 56, podle kterého v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s.

[5] S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že v daném případě žaloba trpí vadou spočívající v absenci žalobních bodů, kterou již není možné odstranit ani k výzvě soudu. Soud pokládal také za nadbytečné vyzývat žalobce k odstranění vady žaloby tak, aby na ní doplnil svůj podpis. Krajský soud proto odmítl žalobu na základě § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

III.

[6] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) blanketní kasační stížnost, v níž toliko uvedl, že žádá o termín projednání věci v jeho osobní přítomnosti, a to z důvodu, že byla porušena jeho lidská práva.

IV.

[7] S ohledem na skutečnost, že kasační stížnost neobsahovala veškeré náležitosti, které soudní řád správní stanoví pro její projednatelnost, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 10. 2012, čj. 8 Azs 30/2012 – 7, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení předložil plnou moc, kterou zmocnil svého zástupce k zastupování v řízení o kasační stížnosti a dále, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil prostřednictvím svého zástupce kasační stížnost o důvody, pro které napadá v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, a uvedl, co navrhuje (petit). Současně jej poučil o možnosti požádat soud o ustanovení zástupce a o důsledcích nevyhovění dané výzvě.

[8] Jelikož stěžovatel nebyl na jím uváděné adrese zastižen, byla písemnost s předmětnou výzvou vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky dne 29. 10. 2012. Stěžovatel na výzvu soudu ve stanovené ani pozdější lhůtě nereagoval.

[9] Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[10] Povinné zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu je zvláštní podmínkou řízení o kasační stížnosti, jejíž nedostatek lze odstranit, ale bez jejíhož splnění nelze vydat rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel ani přes výzvu soudu neprokázal, že by měl vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, neprokázal, že by udělil plnou moc advokátovi a nevyužil ani možnosti požádat soud o ustanovení zástupce. Neodstranil tak nedostatek podmínky řízení, který brání věcnému projednání kasační stížnosti.

[11] S odkazem na uvedené skutečnosti proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[12] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. února 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu